

o to, aby dostal zaručený pravý med, musí předpokládati, že med a podobné zboží bývá pravidelně co do pravosti zkoušen jen podle vzorků. Nebude si proto pozastavené údaje na pásce vykládati jinak; než právě v ten smysl, že totiž jde ve sklenicích a kelímcích o med, jenž byl ve vzorku co do pravosti přezkoušen Státním úřadem včelařským, nikoliv snad tak, že by se i plnění kelímků a lahviček dalo pod dozorem řečeného ústavu. Nic jiného také pozastavené údaje nevyjadřují. Ježto nebylo zjištěno nic, z čeho by bylo lze souditi, že by sklenice a kelímky, pokud byly opatřeny páskami, byly bývaly plněny jiným medem, než tím, jenž byl takovým způsobem co do pravosti přezkoušen, nemůže ani pozastavená úprava lahví a kelímků u obyčejného dbalého zákazníka vzbuditi zdání něčeho jiného, než by vyjadřovala bez této úpravy. Pokud dovolání napadá výrok v příčině uveřejnění rozsudku, není opodstatněno. Odvolací soud totiž správně seznal, že vedlejší intervenientce žalované strany přísluší jen procesuální právo k podpoře obrany žalované strany proti žalobnímu nároku, že však sama nemohla uplatniti věcný nárok na uveřejnění zamítavého rozsudku, když takový nárok nevznesla žalovaná. Rozhodnutí čís. 14617. Sb. n. s. má jiný skutkový podklad a šlo v něm mimo to o vedlejšího intervenienta žalující strany. K dovolání žalující strany: Dovolání to lze odkázati v podstatě na předchozí vývody a lze k nim podotknouti, že nesejde vůbec na tom, v jaké sestavě byly barvy na páskách, neboť smysl jejich může býti jen ten, že nejvýše zdůrazňují, že jde o med tuzemské výroby, jak na to poukazují také slova: »Pravý československý včelí med«. Ze sestavy barev a řečených slov nelze však vůbec usuzovati, že má anebo mohla tíni býti vzbuzena klamavá domněnka u zákazníka zejména v tom smyslu, jakoby se také plnění a plombování medu dalo za účasti a kontroly úřadů a orgánů státních, že by ji mohl považovati jaksi za úřední uzávěru.

Čís. 17409.

Pro závazek podle § 3 vyživ. zák. rozhoduje skutečnost, že třetí osoba poskytuje výživu anebo jiné prostředky, netvrdí-li, že nevěděla o závazku povinného, a nelze-li ze zjištěných skutečností usuzovati, že by při obyčejné bedlivosti nemohla poznati, že svou podporu maří nebo ztěžuje plnění závazku k výživě.

(Rozh. ze dne 11. října 1939, Rv I 959/39.)

Žalobkyně domáhá se na svém manželovi a jeho sestře Marii P. solidárně placení výživného, na Marii P. proto, že tato žalobkynina manželka živí a umožňuje mu tak, aby si nehleděl výdělečné činnosti. Nižší soudy zamítly žalobu, pokud jí žalobkyně uplatňovala svůj nárok také proti Marii P., odvolací soud z těchto důvodů: Podle § 3 zák. č. 4/31 Sb. z. a n. je předpokladem nároku tam zmíněného

to, že si podporovaný nehledí výdělečné činnosti uložené mu v § 1 uved. zákona. K tomu tudíž, aby bylo lze žalované Marii P. uložiti náhradní alimentární povinnost, bylo by třeba, aby podpora žalobkynina manžela žalovanou Marií P. byla příčinou toho, že si tento nehledí výdělečné činnosti. Ze zjištění prvního soudu však plyne, že žalovaná podporuje žalobkynina manžela jen proto, aby si udržel výdělečnou schopnost, a toto zjištění nebylo napadeno. Nelze proto říci, že podpora, která se žalobkyninu manželů dostává od žalované, je příčinou toho, že týž nevykonává výdělečnou činnost, nýbrž lze spíše usuzovati na to, že jeho nezaměstnanost je příčinou toho, že se mu dostává podpory.

Nejvyšší soud uznal podle žaloby i pokud jde o žalovanou Marii P.

D ů v o d y:

Nižší soudy vyložily mylně ustanovení § 3 alim. zákona, neboť pro závazek tam stanovený rozhoduje objektivní skutečnost poskytování výživy nebo jiných prostředků, když žalovaná ani netvrdila, že by nevěděla o závazku svého bratra a ze zjištěných skutečností nelze usuzovati na to, že by při obyčejné bedlivosti nemohla poznati, že svou podporou maří nebo aspoň ztěžuje plnění závazku svého bratra vůči jeho manželce. Tím právě, že žalovaná Marie P. poskytovala svému bratru Jiřímu výživu, ač k tomu neměla zákonné povinnosti, umožňovala mu, že si nehleděl výdělečné činnosti, uložené mu v § 1 alim. zák., v čemž jest spatřovati podporování po rozumu § 3 alim. zák.

Čís. 17410.

Živnostník, který provádí na stavbě práce na vlastní účet (risiko), je samostatným podnikatelem a nesejde na tom, zda je v přímém smluvním poměru k stavebníku či k staviteli jako jeho subkontrahent.

Na tom nic nemění, že živnostníkovu zaměstnanci dával na stavbě příkazy i zaměstnanec stavitelův (stavbyvedoucí), netýkaly-li se takové příkazy materiální stránky díla, nýbrž jen bližšího určení, na kterých místech má býti smluvené dílo prováděno.

(Rozh. ze dne 12. října 1939, Rv I 893/39.)

Žalobce přednesl, že z příkazu svého zaměstnavatele Františka V. pracoval ještě se čtyřmi jinými dělníky u něho zaměstnanými na zemní izolaci při stavbě sborového velitelství, tedy na práci, kterou měl zadánu zaměstnavatel žalobcův a kterou prováděl na svůj účet a risiko. Při této práci byl žalobce zasypán a zraněn. Na stavbě měl zadánu práci také žalovaný, který nad vykopávkou, v níž žalobce pracoval, měl k odvážení materiálu postavenou pomocnou polní dráhu, jejíž kolejnice ležely kolmo na vykopávce, v níž žalobce pracoval. Kolejnice měly